

som „midlertidig Bestemmelse“, gældende for Skatteaaret 1917—18 og gældende for Statsskatten, at indføre, at Fradragsbeløbet hæves fra 800, 700 og 600 Kr. til 1,000, 900 og 800 Kr., og dette vil for Statsskattens Vedkommende faa det samme Resultat for dette Skatteaar, som en Forandring af Loven vilde have faaet. Men ligesom jeg altsaa udtrykkeligt paa Udvalgets Vegne skal pointere, at det drejer sig kun om Skatteaaret 1917—18, saaledes er det ogsaa Mening, at denne midlertidige Bestemmelse gælder Statsskatten. Hvad Indflydelse den maatte kunne faa paa Kommuneskatten efter den kommunale Skatte-lov af 1903, ligger udenfor dette Lovforslag, og efter hvad der i Udvalget er blevet sagt fra flere Sider, er det heller ikke til at antage, at det vil faa nogen faktisk Indflydelse.

I Betænkningen er der gjort opmærksom paa, at den Beregning, som findes over, hvad Provenuet vil blive af de Forandringer, der er indførte i Lovforslaget, maa være rent skønmæssig. Grundlaget er jo Skatteaaret 1909—10, og hvilke Forandringer der er sket, er ikke til at overse. Det ser ud, som om man gennemgaaende vil kunne regne nogenlunde med henimod en Fordobling af, hvad Beregningen fra 1909—10 førte til, og hvis dette slaar til — men man maa stadig bruge vage og omtrentlige Betegnelser —, maa man kunne tænke sig, at der vil blive et Udbytte, som i hvert Tilfælde er noget over 1½ Mill. Kr., maaske henad 2 Mill. Kr. højere, end hvad den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen tænkte sig. For Merindkomstskattens Vedkommende vil naturligvis den indtraadte Forværrelse af den hele Situation kunne faa sin Betydning for, hvor meget der vil kunne blive indkasseret af denne, og ærede Medlemmer gør rettest i, ligesom Udvalget har gjort det, at tage med Omtrentlighed og Vaghed paa Tanken om Merudbyttet.

Endelig skal jeg saa i Tilslutning til Betænkningen gøre opmærksom paa, at den ved første Behandling omtalte Selvangivelse paa Indtægts- og Formueskatten har været Genstand for Samraad med Finansministeren, der ikke har noget imod at tage Spørgsmaalet om Selvangivelse for Formuen op ved en anden Lejlighed, men som har fundet Udvalgets Støtte i, at paa denne Lov kan denne saa lidt som andre organiske Ændringer vedtages.

Ærede Medlemmer ved meget vel, at ved ethvert Udvalgsarbejde kommer der et Tidspunkt, hvor Enigheden enten skal

briste eller bære, og naar det saa viser sig, at den bærer, saa er det umuligt for dem, der har bakset med Sagen, at undlade at føle en vis Tilfredsstillelse. Saadan var det ogsaa i Gaar, da denne Udvalgsbetænkning afsluttedes med en Overenskomst for de fleste Punkters Vedkommende. Ja, med Undtagelse af de faa og ikke betydende Punkter, hvor det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) har en Særstilling, er Overenskomsten, for saa vidt angaar denne Lov, sket paa alle Punkter. Uenigheden ligger efter Betænkningen paa den sideløbende Lov om en Forhøjelse af Ejendomsskylden og paa et Spørgsmaal, som efter alles Mening i hvert Fald ikke skal løses ved denne Lov, nemlig paa dette Tings Stilling til Betimeligheden af indirekte Beskatning og til en Forhøjelse af Trafiktaksterne. Nu skal jeg efter den Stilling, der er blevet taget fra Udvalgets forskellige Sider, afholde mig fra enhver polemisk Bemærkning til, hvad Mindretallet siger i Slutningen af Betænkningen, og indskrænke mig til at udtale, hvad jeg mener maa være og er Anskuelsen hos det nuværende Flertal i dette Ting.

Det var ikke nogen Imødekommen af Mindretallets Anskuelse, at vi forleden Dag, en haard Dag for mange af os, stemte for Inddragning i Statskassen af Værdistigningen paa Spirituosa. Det var ikke nogen Imødekommen af Tanken om indirekte Beskatning, ej heller nogen Imødekommen af Tanken om Beskatning paa Luksusartikler. Det var, som det fra alle Ordførerne paa vor Side skarpt blev betonet, en ved Tidernes Tvang fremkommen, ganske ekstraordinær Foranstaltning uden Forbindelse med vort Skattesystem. Selv om ingen, der taler under Ansvaret, kan nægte Muligheden af, at den Dag kan komme, hvor vi maa til reel indirekte Beskatning — som Ordfører for Statslaan har jeg to Gange ganske aabent udtalt dette her i Tinget —, saa mener jeg, at vi maa se meget nøje efter direkte Beskatningsveje, forinden det sker, og det maa haabes, at den Afvisning fra to Grupper Side af Lovforslaget om Ejendomsskyld, som vi kan vente os, ikke maa betyde et Indblik i væsentlige Uoverensstemmelser i saa Henseende.

Hvad saa endelig angaar Tanken om Takstforhøjelser, staar ganske sikkert Flertallet nu som ved første Behandling af denne Lov paa det Standpunkt, at saadanne Takstforhøjelser ikke kan undgaa at fordyre vigtige Livsformødenheder for